

במסורת הש"ם

א) ונחם דף סה, ב) נפי' בחייטן, ג) שבת קרב, פ"ש, ד) פ"צ מ"ה, ה) פ"ב מ"ה, ו) ז"ל בתריה, ז) ז"ל בעלה ערפסה מוטה מט, ועי' מרי"ט פ"ט מוטה בסופו ד"ה ר' פנחס ק"איר, ח) ז"ל בלאת, ט) ז"ל דכל הצלמים, י) נ"א לבנום, כ) ע"כ שיך לרף כד ע"א, ל) ע"כ שיך לרף כד ע"כ,

הגהות הב"ח

הערות

^(א) מפרש ד"ה אמר ר' יהושע וסי' אלא בגרסאות היטו:

יעיר קינו

א) לאה זכירה עולה וקן שלם אחד חטאת ואחד עולה דהיינו שתי עולות וחטאת והכל זכריה שתי חטאות ועולה.
ב) ז"ל מלשון רש"י בנחום דף פ"ו ע"ב. ג) וקן אחד קבטו וז' למטתו וזו לעולה אבל כו' כ"ל.
ד) ולרץ להקריב ב' הקנים הללו סתם על שמיהן העולות למעלה וחטאת למטה וחטאת לזו והעולה לזו זריץ להקריב בשם בעלים.
ה) רש"י ט. ד) האילו ובעירוב לקחום האחד ילאה כה ידי חטאת והא' יתה צד ידי עולה.
ו) לשון רש"י טס.
ז) וקריבו בתמזל אם עולה ראשונה לנחל וחטאת ללאה תהא בקן עשה וז' עולה ללאה וחטאת לנחל ואם חילף חילף.
ח) לשון רש"י טס.
ט) למעלה ונפסלו.
י) למעלה ונפסלו והשלישית היא ע"כ בתי קיני חובה והיא עולה חובה וסבה וז' פרידות מבי' קיני חובה עשה למטה ומהם ב' חטאות שבת כ"ל.
יא) ע"כ המבוי מה דבר ומה דב בטני ומה דב מדר' ומל' (לא) ויפשי' ויפשי' שגשום היו נדירות להיות לכן בן הגזל כ"ל.
יב) אם הכי קנים היו חורים.
יג) ז"ל י' מכל מין גזל אחד למעלה וגזל אחד למטה והי' הראשון כ"ל.
יד) הי' ספק אם זכירה כ"ל.
טו) לטורח ועשאלן ב' הקנים מכל וקן וקני חלוי למעלה וחלוי למטה.
טז) וזו יונה ובי' חורים (ג) ע"י בשתי השדה.
טז) ארבע כ"ל.
טז) טס עולה מתהווה ככדי להביא קרבן גדול של ג' עולות כ"ל.
יז) כ"ל טס.
יח) ראה בזה דלא תמצאם הא' דקמי' ואיני יודעת מה נטתו פירושו ולחנה יודעת מה נטתו אלא אם כהנה ב' קינין ע"כ הקדים לומר דנתמנן לכתן פי' שני קינין לומר היו יודעת שפיר דנתנה שני קינין רק שאינה יודעת כמותם.
יט) כלומר ואם היה ממין אחד אינה יודעת ע"כס' מאיזה מין היה וכן לשון רש"י ואין ידוע מה נטתה אם חורים אם ב"י ואם וכן אחד מה וקן אחד מה.
כ) ע"י ברש"י ונחום דף ס"ו ט.
כא) דשמה הראשונים כולן למעלה נעשו א"כס' כ"ל.
כב) עולת חובה.
כג) פירושא וכו' הכ"ד ותה"ד אמר ר' יהושע וכו' שאמרו כי וזו נמי תתכלה דל גבי קינין לנפיק מיריעתו ופשוטו להביא עולה ר' יוחנן זכירה פירדין זכירה

בן עזאי אומר שסי חטאות. בן עזאי לטעמיה דלעילי' דלמר הכל הולך אחר הראשון וכיון דליכא לספוקי שמא הראשונים למעלה נעשו וכבר יאלא ידי עולתה זכירה להביא חטאת מאותו המין והיא אינה יודעת איזה מין היא לפיכך תביא שתי חטאות משני מינין וחטאות הללו אינן נאכלות שהרי על הספק ב זאת ואין מליקתן כזר חטאתה בראשונות א' והכל נמי בשגדרה מחילה ואינה יודעת מה פירשה לא הימה זכירה אלא ד' פרידות לנדרה ושמים לחובתה אחד לעולה וא' לחטאת ועכשיו שכבר הביאה ארבעה פרידין זכירה להביא עוד ארבעה לנדרה וארבע' לחובתה כך פירשה רבינו ע"ה בנחום [סח]. ורבינו יאחז ב' יהודה פ"י שיטה אחרת: שני קנים אחד קצעה לנדרה שאמרה קן זה יהא לחובתי וקצעה אחד לעולה ואחד לחטאת ועשה הכהן שנים למעלה ושנים למטה ואינו יודע איזה למעלה ואיזה עשה למטה וגם היא שכחה מה שפירשה לנדרה בשעת נדר לפיכך זכירה להביא ארבעה פרידין שתי חורים ושני בני יונה

לנדרה דשמא אותן שקצעה לנדרה שמיהן נעשו למטה ולא יאלא ידי נדרה כלל וזכירה שתי קיני משני מינין לספק פירושא וחטאת אחת ממין הראשונים תביא עכשיו מור לחטאת ושמה חטאת הראשונה נעשית למעלה ופסולה אבל לעולת חובתה אינה זכירה להביא ממה נפשך דאם אותם חורים שקצעה לנדרה נעשו שמיהן למטה א"כ חובתה נעשית כולה למעלה ויאלא ידי חובתה מעולה ואם חובתה נעשית עולה למטה וחטאת למעלה אם כן נדרה נמי נעשית אחת למעלה וא' למטה ויאלא ידי נדרה ממור אחד ושני חורים שהזיכה עכשיו בלחמ' יאלא ידי נדרה ובזאת ידי עולת חובתה ואם חובתה נעשית כולה למטה והחטאת כשר והעולה פסולה יהיה א' לעולת חובתה וא' לנדרה כי נדרה היה כולו למעלה וחטאת שזכיאה עכשיו עולה על הספק ולא תאכל ואם היו הראשונים יוסיס תביא עכשיו בני יונה ויאלא אינה זכירה ממה נפשך דאם נעשו חטאות בחרים ומשני מינין בגון אם שכחה איזה מין קצעה לנדרה ואיזה קצעה לחובתה וגם שכחה מה שפירשה בשעת הנדר ועשה הכהן כל מין ומין אחת למעלה ואחת למטה שהיה סבור ששניהם חובות סתומות תביא לנדרה שתי חורין ושני בני יונה ויהי לפי שאינה יודעת איזה מין קצעה לנדרה ואי זה קצעה לחובתה וגם שני מינים זכירה לחטאת לוווג לעולת חובתה שכבר קרבה בראשונה ממה נפשך כי אינה יודעת מאיזה מין הימה ואין מור כנגד מור ויונה כנגד יונה צעיקן כדאמרין לעילא: **אמר רבי יהושע** וכו' **שאמרו כו**. כלומר דהא דלאמרין צלגלמא כשהוא חי כו' כילד קרינו שתי חלוצרות

בקהומן רבה (טס) אלא ^(א) מתכות היינו לכהניס דוקא כך השיב רבינו יעקב לרבי מיהו מהכא לא קשיא מידי דלאיידין לה בשופר של ראש השנה ואי אמרינן דההיא דמנחות דוקא בשל משה הוה ניחא טפי: **אף אמרו לעשות סגלם**. נראה דהא נמי שיך לקול שעושין ממנו מעיל שכולו תכלת והיה פעמון והב חמורים כדמתיב בסוף פרק המוציא מקדש (ובחס פס:) ותנא קמא לא חשיב ליה לפי שאינו מוג'א הקול כי אם הפעמון וזכ: **רבי שמעון בן עקיבא אומר**. נראה דמיימי' הך מלתא שדומה לע שמונו ששכחא מת קולו שבעה כמו כן וקני מורה כל זמן שמזקינין וצדיקן למשנת כח מוספיין חכמה ואחרים לגירוף דעת: **מסיר שפה לנאמנים**. בעם הארץ משמעיו קרא כדמתיב ^אלעיל מסיר לב ראשי עם הארץ: **גישישים חכמה**. היינו תלמידי חכמים דאילו בעם הארץ ב' חכמה מה להם. ועל מה מלתא ר"ש ש בן עקיבא שונה אותה בלשון ברייתא בפרק שואל (שבת קנב). וקאמר תניא רבי ישמעאל ברבי יוסי' אומר ואם היא משנה היה לו לומר שם מנן הסתם וכן יב' בסוף פ' ^אעשרה יוחסין (קידושין עט) ברייתא אחר סיוס המשנה של שם:

בן עזאי אומר שתי חטאות אחת תור ואחת בן יונה. בן עזאי לטעמיה דלמר לעיל פרק שני הכל הולך אחר הראשון שיש לה להביא השני ממין הראשון היליכך וז' שאינה יודעת איזה מין הביאה ראשון ושמה כולם למעלה קרבן ויאלא ידי עולת חובתה ואינה יודעת מאיזה מין לכן זכירה להביא שתי חטאות משני מינים

^(א)**בן עזאי אומר שתי חטאות** ^אאמר רבי יהושע זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו שבעה ביצר קולו שבעה ב' קרניו לשתי חצוצרות שתי שוקיו לשני חלילים עורו לתוף מעיו לנבלים בני מעיו לכנורות ויש אומרים אף צמרו לעשות תכלת ר"ש בן עקשיא אומר ^(א)וקני עם הארץ כל זמן שהם מוזקינים רעתן מיטרפת עליהם שנאמר מסיר שפה לנאמנים ^(א)ושעם וקנים יקח אבל וקני תורה אינן בן אלא כל זמן שהם מוזקינים דעתם מתישבת עליהם שנאמר בישישים חכמה ואורך ימים תבונה:

הדרן עלך במה דברים ואליקא לה מסכת קנים

במה דברים אמורים פרק שלישי קנים כה.

בן עזאי אומר שתי חטאות אחת תור ואחת בן יונה. בן עזאי לטעמיה דלמר לעיל פרק שני הכל הולך אחר הראשון שיש לה להביא השני ממין הראשון היליכך וז' שאינה יודעת איזה מין הביאה ראשון ושמה כולם למעלה קרבן ויאלא ידי עולת חובתה ואינה יודעת מאיזה מין לכן זכירה להביא שתי חטאות משני מינים וצין לרבנן צין לבן עזאי אין חטאות הללו נאכלות שהרי על הספק ^(א)צאה שיש לומר הראשונים למטה קרבן וכבר יאלא ידי חטאת לשון רש"י שפירש בנחום: **אמר רבי יהושע** זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו וז'. בליל קמשתעי קרא דכשהוא חי אין לו אלא קול אחד וכשהוא מת קולו ו' ומפ' כילד קולו ו' אף וז' בתחילת קרבנותיהן ולא ידעה מה פירשה דייה כד' פרידין עולות לנדרה ושמים לחובתה א' חטאת ואחד עולה עכשיו שהביאה ארבע פרידין זכירה להביא עוד שמונה פרידין ארבע עולות לנדרה וז' עולות וז' חטאות: **שתי קרניו** ^אעשוש שתי חצוצרות.

ובהקומן רבה (מנחות דף כח). אמרי' שתי חלוצרות של כסף בלות והכא אמרי' דמקרינסי עשויות חלוצרות וי"ל דאותם שהיו למסע המנחות בימי משה דוקא היו של כסף אבל אותם שהיו לשיר על הקרבן היו מקרינסי אי נמי חלוצרות דהכא היינו שופר^(א) מדאשמינ שמיהו כדאיתא שליאי פרק במה מדליקין (שבת דף לו.) ובפ' לולב הגזול (סוכה דף לז.) דקרו לשופר^(א) חלוצרתא אבל ההיא ^אדלין מעמידין (ע"ז דף מה.) ליכא לשנויי הכי דלאיידי התם בשופר דהא לענין קרבן איירי התם ועל הקרבן היו משורין בחדוצרות כדמתיב ותקטתם בחדוצרות על עולותיהם וכן זכמי שלמיכם (נמדרס ^א): **שתי שוקיו**. עגמות שוקיו לעשות חלילין: **מוערי**. הכרם הגדול לעשות מוף: **בני מעי**. הדקין לעשות סגלים וימינין לכנורות. ויש אומרים אף זמנר לעשות תכלת דבמעיל של כהן גדול היו על שוליו פעמוני והב ורמוני תכלת כמין רמונים היו עשויים ממזמר לצוות בתכלת ועשויים קשים ותלויין בשולי המעיל אלא הפעמונים כדמתיב (שמות כח) פעמון והב ורמון על שולי המעיל סביב כשנוגפים פעמונים אל הרמונים בשעת הליוכו ונשמע קולו בבואו אל הקדש וחו דרך נציעות של^א ^אלהכניס אל ההיכל מתאוס בלתי ציוס הכפורים: **וצבן מורה כל זמן שמזקינים דעתם** מתישבת עליהם שנאמר גישישים חכמה ואורך ימים תבונה:

הדרן עלך במה דברים אמורים ואליקא לה מסכת קנים

מריב' קרניו שתי חצוצרות. לשיר אצל מה ששנינו במנחות (דף כח). מעשת של כסף ולא מריב' בזהקומן רבה (טס) אלא ^(א) מתכות היינו לכהניס דוקא כך השיב רבינו יעקב לרבי מיהו מהכא לא קשיא מידי דלאיידין לה בשופר של ראש השנה ואי אמרינן דההיא דמנחות דוקא בשל משה הוה ניחא טפי: **אף אמרו לעשות סגלם**. נראה דהא נמי שיך לקול שעושין ממנו מעיל שכולו תכלת והיה פעמון והב חמורים כדמתיב בסוף פרק המוציא מקדש (ובחס פס:) ותנא קמא לא חשיב ליה לפי שאינו מוג'א הקול כי אם הפעמון וזכ: **רבי שמעון בן עקיבא אומר**. נראה דמיימי' הך מלתא שדומה לע שמונו ששכחא מת קולו שבעה כמו כן וקני מורה כל זמן שמזקינין וצדיקן למשנת כח מוספיין חכמה ואחרים לגירוף דעת: **מסיר שפה לנאמנים**. בעם הארץ משמעיו קרא כדמתיב ^אלעיל מסיר לב ראשי עם הארץ: **גישישים חכמה**. היינו תלמידי חכמים דאילו בעם הארץ ב' חכמה מה להם. ועל מה מלתא ר"ש ש בן עקיבא שונה אותה בלשון ברייתא בפרק שואל (שבת קנב). וקאמר תניא רבי ישמעאל ברבי יוסי' אומר ואם היא משנה היה לו לומר שם מנן הסתם וכן יב' בסוף פ' ^אעשרה יוחסין (קידושין עט) ברייתא אחר סיוס המשנה של שם:

הדרן עלך במה דברים אמורים ואליקא לה מסכת קנים

שיטה מקובצת א] (ובאלשונות: אמר ר"י כו' והכל): ב] הלקח מה חכמה הם יס ועל:

לפרש כפי' זהו הוא וכו' כפי' החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וביון) [ובין] שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ובהיתאי בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ביריה וצרכי' לתרצי' כולה ר' יוסי היא שרי' יוסי אומר וליריין אפי' אמרו זו לחובתי וזו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנו] יכולין לומר שטא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי וזו לשתי חטאות חובתי או שמא זו לחטאת ועולה לחובתי וזו לחטא' ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן כפי' הוכריה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדידן ומשני נתן בין משני שפנות בין מאשה אחת בין מב' נשים אלאמא קיני משא אחד באשה אחת עירובי הוי ורמינתי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ששים לזו ורשות לזו וכולה מבתי' דשמעינן מינה משתי נשים אחת הדוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרו זו לחובתי וזו לחובתי כאן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ודעתי כי זו הקריאה הוקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מריד. וההיא דגריסין בבזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב איש לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשימרי אלא אפי' אמר אלו על חובתי הרי זה כפפורשים לא קשיא לן ולא דמי פי' דהתם ב' עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מיניו שדמי חטאת ליכר לים המלח ולא יפלו לנדרה כמעות סתומים אבל לענין עירוב חטאת בעולה לעולם לא הוי פי' וכי אפשר לומר דגבי קינין (ואי) אמרה שתי פרידין אלו לחובתי הוי עירובי אלא ודאי לא דמי פי' דהבא לפי' דהתם שימ' סתוקי פירקא פ"ב מ"א קן סתומה ממה ששנינו בתחלת פ' שלישי ברי"א בכהן הנמלק' לדמוי כי כל שני פרקים הראשונים שניים במלך על פ' קשה לנו מאוד מה שפירש החכם בזה השני בפסולת גזולות

פ'פרש כפי' זהו הוא וכו' כפי' החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וביון) [ובין] שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ובהיתאי בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ביריה וצרכי' לתרצי' כולה ר' יוסי היא שרי' יוסי אומר וליריין אפי' אמרו זו לחובתי וזו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנו] יכולין לומר שטא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי וזו לשתי חטאות חובתי או שמא זו לחטאת ועולה לחובתי וזו לחטא' ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן כפי' הוכריה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדידן ומשני נתן בין משני שפנות בין מאשה אחת בין מב' נשים אלאמא קיני משא אחד באשה אחת עירובי הוי ורמינתי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ששים לזו ורשות לזו וכולה מבתי' דשמעינן מינה משתי נשים אחת הדוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרו זו לחובתי וזו לחובתי כאן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ודעתי כי זו הקריאה הוקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מריד. וההיא דגריסין בבזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב איש לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשימרי אלא אפי' אמר אלו על חובתי הרי זה כפפורשים לא קשיא לן ולא דמי פי' דהתם ב' עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מיניו שדמי חטאת ליכר לים המלח ולא יפלו לנדרה כמעות סתומים אבל לענין עירוב חטאת בעולה לעולם לא הוי פי' וכי אפשר לומר דגבי קינין (ואי) אמרה שתי פרידין אלו לחובתי הוי עירובי אלא ודאי לא דמי פי' דהבא לפי' דהתם שימ' סתוקי פירקא פ"ב מ"א קן סתומה ממה ששנינו בתחלת פ' שלישי ברי"א בכהן הנמלק' לדמוי כי כל שני פרקים הראשונים שניים במלך על פ' קשה לנו מאוד מה שפירש החכם בזה השני בפסולת גזולות

פירוש הרא"ש

רבנן לא תקריב אם הקריב לא מילי' ופרקי' התם מהך מנתימן לרנא ומשני דתך מנתימן כמ"ד בעלי חיים אינן נדמין ורנא קאמר אליבא דמ"ד בעלי חיים נדמין:

ד חטאת ועולה. פי' רחל ואלא נפקחו ז' קינין כשותפות א' קו' א' עש חטאת לרחל ועולה ללאה. וקן א' הינוו סתומה ולא קצטו זו לחטאת וזו לעולה ^(א) אבל לא קצטו עליה שם הנעלים לומר זו לרחל וזו ללאה ^(א): **אין בשיר אלא בתרומה**. דלדעת שהקריב למעלה היא העולה ואותה שהקריב למטה היא החטאת. ובאחרת איכא למיתש שמא הקריב חטאת למעלה והעולה למטה. בגון שכל קו וקו הוא כפי' עשה ומל' א' חלוי למעלה וחלוי למטה: ודאא בתחלקות ביריהם ^(א) ויבואו עוד קו אחת ציטתין ^(א):

ה חטאת שנתערבה בחובה. פי' שזו בשוה נמערבו חטאת בחובה. שתי חטאות בקן חובה סתומה או ד' חטאות בשני קינין חובה. ומשום דמתי בתר הכי חובה שנים בחטאת חטאת שנים בחובה. מתי הכא חטאת שנתערבה בחובה. ופי' שזו בשוה הן רב קו מעט. וקאי אמאי דשליק מיניו שעשאלן חלוי למעלה וחלוי למטה: **אין בשיר אלא מבין הבטאת שבחובה**. [משום] דלאכא למימר דשעאל' ב' חטאות למעלה ונפסלן ^(א) וחובה למטה ונפסלה העולה. וכן ד' חטאות בנ' חובות שמא עשה ד' חטאות ^(א) וחובה למטה ונפסלו העולות ^(א): **חובה שנים בחטאת**. פי' שהחובה פי שנים כנגד החטאת. בגון שנתערבו ז' קיני חובה בנ' חטאות ועשה ז' פרידות למעלה (וכי') איכא למיתש שמא עשה ב' חטאות וז' כשרות והג' היה עולה שעשאלה למטה ופסולה ממלא מחלה כשר ומחלה פסול: **ואם החטאת פי' שנים בחובה**. בגון שנתערבו ד' חטאות בקן סתומה ב' כשרים כמנין שבחובה דלאף אם הקריבו ז' חטאות למעלה ונפסלו החטאת הרביעי שנעשה למטה כשרה. ומקן החובה נפסל העולה והחטאת כשרה:

ו האשה שאמרה הרי עלי קן בשאדל ובר. פי' ח' מה דבר ומה דב בטני: ב' פרידין למעלה. דבקן נדרה שמים עולות: **אלא נשע שתיים למעלה**. מקו' א' [וא'] למעלה וא' למטה. וכן מקו' הכי': **ולא נבלך**. בלשה והיה סבור שיתיה יולדת בזוג או הכי' ועליה שתי לידות און שמי וצות ממלא שנפסל גזל א' של עולה שנעשית למטה תביא גזל א' לעולה: **בבין א'**. אם ה' הקיני היו ממין א' כולם חורים או כולן בני יונה: **בשני בינין תביא שתיים**. אם ו' הביאה חורים ובני יונה. ואשה שהביאה לכתן חובתה ודניה וקריבין הסתן סתם ^(א) הראשון לחובתה וזכי' לנדרה. ואין ידוע איזה מין קרב חומר שנתב' חטאות תימן גזל שנפסלה הילכך ^(א) זכירה להביא מור או בן יונה דלין מצידיין מור כנגד בן יונה ולא בן יונה כנגד מור. הלבך תביא מור וכן יונה ואותו שהוא מין הראשון יהא חובה והאחד יהיה נדבה: **פרשה נדרה**. דבשעת נדרה אמרה הכי עלי קן חורים או ב' בני יונה. ושכחה מה פירשה ממלא שהיא זכירה להביא לנדרה חורים ובני יוסיס מספק. והוא נתנה ב' קינין לכתן ועשאלן חלוי למעלה וחלוי למטה ^(א) ונפסלה עולה האחת לכך זכירה עוד להביא ^(א) פרידין: **ממין א'**. אם הראשונים היו ממין א' היו חורים תביא מור ושני בני יונה. ואם היו בני יונה תביא ח' בני יונה ומורין. כי מאותו המין שהביאה עולה א' לנדרה מאותו המין עממה זכירה להביא עולה השנייה. דלין מצידיין מור כנגד בני יונה ובן יונה כנגד מור כנגדה כמו בחובה כיון שפירשה נדרה ^(א): **בשני החבירים תביא ח'** (שמים). אם הראשונים היו משני מינין ואין ידוע אם הן האחרון היו מורין שחציא מור להשלים עולה שנפסלה וז' בני יונה. או היו בני יונה ותביא בן יונה וז' מורין הלבך תביא ב' חורים ושני בני יונה כבתחילה: **קבעה נדרה**. שקבעמה להביאה על קן חובתה. שאמרה הכי עלי קן אם אלד וכי

במסורת הש"ם

נשים כך דינו כמו שאמרנו ואע"פ ששינוי בכריתות האשה שיש עליה חמש לידות ודאות חמש זבות ודאות מביאה קרבן אחת עולה לכמה זיבות וכיון דהכי הוא יכובה היא לשנות קינה מלידה ללידה אפי"ה לענין עירוב קן בקן (ספקו) ^(א) [שהקן] שני לשני שמות או ב' נשים לפי שהקן כשהפרישה אותה לחובתה מיד פרידה אחת נקבעה לחטאת ופרידה אחת לעולה וכשתמשך אחת מהן לחטאת מיד השנית נקבעת לעולה ואם יקריבנה חטאת תפסל הלבך כשיתערבו קן בקן אין הכהן יכול לעשות אלא קן הראשונה בלבד והקן השנית אינה ראויה לא לחטאת ולא לעולה שאם יבא להקריב חטאת נאמר ^(א) עולה זו היא בת זוגה של חטאת הראשונה ופירשה עמה בקן א' וכיון שקריבה אחת מהן חטאת תחילה השניה מיד נקבעת לעולה ואם יעשנה חטאת פסולה והני מילי כשהפרישין תחלה כל קן וקן בפני עצמו ואמרו זו הקן לחובתי אבל אם הביאה ארבעה פרידין ובעירובי אמרה אלו לשתי חובות שעלי וקריב הכהן כל שותים מהן שירצה לחטאות ושתיים האחרות לעולות שכשימשכו אלו לחטאות יוקבעו השניות לעולות: ד' ויסי אומר שתי נשים שלקחו קרייתן בעירוב או שנתנו דמי קרייתן לכהן ולאווי שירצה הכהן יעשה חטאת שפירשתי לאשה יעשה עולה בין משום אחד בין משני שמות פי' שלקחו קרייתו בעירוב שנתנו מעותיהן כשיתוף ולקחו שתי קינין והביאום לכהן ואמרו אלו לשתי חובותינו לאווי שירצה יקריב עולה וכו' והוא על הדרך שפירשתי לאשה שהביאה קינה בעירוב שאין קביעתן אלא בעשיית כהן ואין כאן ספק עירוב ומשנה זו מביא אותה בעירובי פ' בכל מערבין לומר דר' יוסי ס"ל כפי ביריה כלומר אפי"ה השתתי קינין הללו (משותפות) [מעורבות] והכהן הוא שחלק אותן ביניהן והנשים לא ראו בחלוקה עד לאחר כפרה ואמר יש ביריה וכיון שראינו עכשיו באתה חלוקה נאמר הוברר הדבר שמתחלה לחלוקה זו היו עומדות וזו מתחלה חלק פרידה לחברתה וזו לחברתה וכל אחת ואחת נחכפרה בשלה. ודוחה אותה

א) ז"ל ע"כ הקנים קן של שני שמות או של שתי נשים (ג) נראה דל"ל דלמר דשמה זו היא וכו'.

פי' הרו"ח

מפני הקרבתו נמצא שם אחד בשתי נשים לחמירי ונחל לי

לפי'ש כפי' זהו הוא וכו' כפי' החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וביון) [ובין] שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ובהיתאי בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ביריה וצרכי' לתרצי' כולה ר' יוסי היא שרי' יוסי אומר וליריין אפי' אמרו זו לחובתי וזו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנו] יכולין לומר שטא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי וזו לשתי חטאות חובתי או שמא זו לחטאת ועולה לחובתי וזו לחטא' ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן כפי' הוכריה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדידן ומשני נתן בין משני שפנות בין מאשה אחת בין מב' נשים אלאמא קיני משא אחד באשה אחת עירובי הוי ורמינתי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ששים לזו ורשות לזו וכולה מבתי' דשמעינן מינה משתי נשים אחת הדוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרו זו לחובתי וזו לחובתי כאן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ודעתי כי זו הקריאה הוקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מריד. וההיא דגריסין בבזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב איש לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשימרי אלא אפי' אמר אלו על חובתי הרי זה כפפורשים לא קשיא לן ולא דמי פי' דהתם ב' עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מיניו שדמי חטאת ליכר לים המלח ולא יפלו לנדרה כמעות סתומים אבל לענין עירוב חטאת בעולה לעולם לא הוי פי' וכי אפשר לומר דגבי קינין (ואי) אמרה שתי פרידין אלו לחובתי הוי עירובי אלא ודאי לא דמי פי' דהבא לפי' דהתם שימ' סתוקי פירקא פ"ב מ"א קן סתומה ממה ששנינו בתחלת פ' שלישי ברי"א בכהן הנמלק' לדמוי כי כל שני פרקים הראשונים שניים במלך על פ' קשה לנו מאוד מה שפירש החכם בזה השני בפסולת גזולות

פ'פרש כפי' זהו הוא וכו' כפי' החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וביון) [ובין] שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ובהיתאי בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ביריה וצרכי' לתרצי' כולה ר' יוסי היא שרי' יוסי אומר וליריין אפי' אמרו זו לחובתי וזו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנו] יכולין לומר שטא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי וזו לשתי חטאות חובתי או שמא זו לחטאת ועולה לחובתי וזו לחטא' ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן כפי' הוכריה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדידן ומשני נתן בין משני שפנות בין מאשה אחת בין מב' נשים אלאמא קיני משא אחד באשה אחת עירובי הוי ורמינתי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ששים לזו ורשות לזו וכולה מבתי' דשמעינן מינה משתי נשים אחת הדוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרו זו לחובתי וזו לחובתי כאן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ודעתי כי זו הקריאה הוקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מריד. וההיא דגריסין בבזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב איש לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשימרי אלא אפי' אמר אלו על חובתי הרי זה כפפורשים לא קשיא לן ולא דמי פי' דהתם ב' עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מיניו שדמי חטאת ליכר לים המלח ולא יפלו לנדרה כמעות סתומים אבל לענין עירוב חטאת בעולה לעולם לא הוי פי' וכי אפשר לומר דגבי קינין (ואי) אמרה שתי פרידין אלו לחובתי הוי עירובי אלא ודאי לא דמי פי' דהבא לפי' דהתם שימ' סתוקי פירקא פ"ב מ"א קן סתומה ממה ששנינו בתחלת פ' שלישי ברי"א בכהן הנמלק' לדמוי כי כל שני פרקים הראשונים שניים במלך על פ' קשה לנו מאוד מה שפירש החכם בזה השני בפסולת גזולות

פ'פרש כפי' זהו הוא וכו' כפי' החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וביון) [ובין] שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ובהיתאי בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ביריה וצרכי' לתרצי' כולה ר' יוסי היא שרי' יוסי אומר וליריין אפי' אמרו זו לחובתי וזו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנו] יכולין לומר שטא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי וזו לשתי חטאות חובתי או שמא זו לחטאת ועולה לחובתי וזו לחטא' ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן כפי' הוכריה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדידן ומשני נתן בין משני שפנות בין מאשה אחת בין מב' נשים אלאמא קיני משא אחד באשה אחת עירובי הוי ורמינתי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ששים לזו ורשות לזו וכולה מבתי' דשמעינן מינה משתי נשים אחת הדוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרו זו לחובתי וזו לחובתי כאן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ודעתי כי זו הקריאה הוקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מריד. וההיא דגריסין בבזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב איש לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשימרי אלא אפי' אמר אלו על חובתי הרי זה כפפורשים לא קשיא לן ולא דמי פי' דהתם ב' עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מיניו שדמי חטאת ליכר לים המלח ולא יפלו לנדרה כמעות סתומים אבל לענין עיר